

Таня Габерланд
Tania Haberland Вибрані
Selected вірші
Poems

Львів-2020

УДК 821.111

Г 12

Книжка видана завдяки фінансовій підтримці **Creative Europe**
в межах **проекту Versopolis**

**The Book publication was supported by the Creative Europe
within the Versopolis project**

Г 12 **Габерланд Т.** Вибрані вірші: українською та англійською мовою / Haberland T. Selected Poems: in Ukrainian and English / переклад з англійської Оксани Куценко. – Львів, 2020. – 40 стор.

ISBN 978-617-692-594-1

Таня Габерланд – поетка та співачка, художниця та вчителька. Її мистецтво – багатопільна взаємодія між письмом, музикою та рухом. Наразі Таня Габерланд працює над проєктом, що базується в Маврикії, Мілані та Кейптауні й має на меті пов'язати художню творчість із «Технологією ніжності». В основі її роботи – тема гендерних питань, сексуальності, свободи та руйнування єдності між людьми та природою. Океан для неї – муза, яка стимулює людські почуття і показує, що люди – лише невелика частина більшої сутності.

Дякуємо за сприяння у виданні Видавництву «Крок».

Свідоцтво ДК №3538 від 30.07.2009 р.
вул. Гайова, 56, м. Тернопіль, Україна, 47722
info@krokbooks.com
KrokBooks.com

VERSOPOLIS

Креативна
Європа

УДК 821.111

Таня Габерланд © тексти, 2020
Оксана Куценко © переклад, 2020
Михайло Москаль © художнє оформлення, 2020
ГО «Форум видавців» © 2020
Versopolis © 2020

ISBN 978-617-692-594-1

Заповіт

Голова і палець Святої Катерини покояться у Сієні,
а прах – у Римі. Уявляю все це ретельно загорнутим,
щільно стиснутим, допасованим до віри, звичаїв
і забаганок світу. Уявляю осадом серед столітніх
уламків, між камінням. Застиглим у зліпку.
Ось якою цю жінку хотіли бачити найсильніші –
похованою одночасно
у церкві з цегли і церкві з сумління,
у церкві з мучеництва і церкві з каменю.

...

Набираю до рота каміння,
куштую.
На смак – тонке, як біле сухе вино, хіба що солоне.
Однак не хочу, щоб жоден із нас був похованим
під його нерухомістю.
Читаю про камені, що мандрують як частина обручки,
чи снігової лавини, чи вздовж течії рікою
Зустрічаюся з чоловіком, обличчя якого – камінь.
Сильне, однак рухливе, нітрохи не зачерствіле,
бо він скульптор і творить мрії, безмежні, мов ліс,
у якому каміння живе і рухливе.
Жодних каменепадів. Сама рівновага.

...

Не хочу, щоб хтось із нас був похованим під нерухомістю каменю:
квартир, мегаполісів, храмів, офісів чи надгробків,
де намагаємось жити,
де нас намагаються поховати.

A Will

Santa Caterina's head and one finger are preserved in Siena and the remainder of her body in Rome. Tightly packed and, in my imagination, squashed to fit the beliefs and customs and desires of so many others. Sedimented below centuries of stone-cold rubble, petrified within a cast made to resemble what those in power wished her to be. Buried in two churches of brick and duty, martyrdom and mortar.

...

I put stones in my mouth
and taste them.
They are delicious like dry white wine, mineralized
but I do not want any of us to be buried under immobilized rock.
I read about stones that travel, whether on a ring or
within an avalanche of snow or down rivers that flow
I meet a man with a stone face. It is strong but moving. It is not solid
because he is a sculptor who creates forests of dreams with stones
allowed to move
in their natural way. No casting. No sticking. Just a balancing.

...

I do not want any of us to be buried under immobilized rock
whether they be apartments, churches, cities, companies or
tombstones we try to live in
or they try to bury us under.

...

Хочу, щоб, живлячись нашими соками, з нас проростали троянди.
Хочу, аби наші щоки смачно жували
вигини персиків
і абрикосів
Хочу, щоб наші очі
стали частиною крил колібрі,
розносячи над океаном зерна дощу,
тонуючи хвилі пам'яті наших зіниць і райдужок
Хочу, аби нас проковтнуло життя –
так, щоб померти в екстазі
Хочу, щоб річки
змили наші рештки
струменем розуміння,
наскільки важливе усе, що ми, люди, думаємо
Хочу також, аби наша плоть розбилась
об скелі, назустріч яким нас виносять ріки,
розщепилася на найлегші часточки піщаного пилу
щоб пеклася на сонці, живлячи
ще повніше життя на хрумкому до золота тісті
нашої шкіри і м'якої вологості
теплої плоті.

...

Поглинай нас, життя,
так, щоб ми стали тобою.

...

I want us to sprout roses from the juices of our bellies.
I want the squash of our cheeks to soften
the curves of peaches
and apricots
I want our eyes to enter
the wings of hummingbirds
and scatter seeds of rain to the ocean
tinting waves in the memory of pupils and irises
I want us to be eaten up by life
so we can die in ecstasy
I want the rivers to wash away
our remains down
the stream of consciousness
that we humans think is so important
And I want our flesh to be pounded
by rocks the rivers make our bodies meet
pounded into thin powder
sandy flour
to bake in the sun and feed
more life on the crisp, golden edged dough
of our skins and the soft, moist
warmth of our flesh.

...

Eat us up life, so we
may become all of you.

...

Вітер будить нас лоскотом,
тому сон можна додивитись
уже крокуючи
днем.

...

Нехай сновидіння триває
у нашому шепоті
крізь шепіт вітру й верби
у сміхові замість плачу,
у снах, коли не до сну

...

Хочу, щоб згушена кров
наших синців стала основою
для винних грон,
які п'янять землю й колібрі

Хочу, щоб наші
вибілені сонцем кістки
стали блискучою досконалою
галькою
й чекали на мандрівника,
який кине її у воду.

Хочу, щоб наші найтонші чуття
відлунювали високо в горах,
щоб гребені хвиль ставали нашими грудьми,

...

The wind is tickling us
awake so we can
continue this dream
walking through the day.

...

May the dream continue
through the whispers of our
voices in wind and willow
not weeping but
laughing, not sleeping
but dreaming

...

I want the crushed blood of
our bruises to be extracted into
grapes of wine to drunken the soil
and hummingbirds

I want our bones to
bleach in the sun and
become rivered stones
polished and round
waiting to be thrown back
into the water
by a wanderer.

I want the tips of our noses to
be echoed in the ridge of mountains

ще вищими від холодного дотику,
а водоспад волосся
переспівувався
каскадом підземних озер

Хочу, щоб ми стали цим лісом
і цією рікою – на віки вічні,
так, щоб тіла коханих
до нас приєдналися згодом

а також – тіла відомих і невідомих

щоб любити дикий голос природи,
красу, що б'ється у наших серцях
і відгукується під ногами

жити і померати
і жити і
померати і жити
і померати
і

and the crests of waves to be our
nipples when they enter waters cold
and the fall of our hair
to be sung in the cascades
of hidden lakes

I want us to be this forest
and river forever and ever
and for the bodies of our beloveds
to join us here too

and all the bodies of those we know

and don't know
to love the wild call of nature
beauty beating in our hearts and

below our feet calling us to
live and die
and live and
die and live
and die
and

Светр

Хоча і не теплий –
океан – як сіре кошлате плетиво.

Спокоєм його аромату можна упитися:

вічно замкнена шафа нарешті відчинена і запрошує,
розливає пахощі прасованого полотна,

нафталіну, лаванди, старої замші,
складеного стосами одягу – з духом вітру і сонця.

Надягни океан.

Загорни його фосфор
срібною шаллю, забутою
в закутку шафи,
що, може, дісталась у спадок.

Увічни блискітками солі.

Шухляди ніжно заливають шовком
твое горло

і, оздоблені холодом індиго,
очі заплющуються –

коли серце перегукується з глибиною, розплутуючи

паетки на дзеркалі води –
чиєсь обличчя в сльозах під сонцем після дощу.

Pullover

Though not warm,
the ocean is chunky, grey and knitted.

The comfort of its smell can be drunk in –

a long-closed cupboard opens, welcomes,
spills the burnt scent of ironed cotton linen,

mothballs, lavender pouches, old worn leather
and tightly-folded clothes – wind-dried, sun-perfumed.

Pull the sea over.

Its phosphor can be wrapped in –

a silvery shawl, stowed away
in the back of a closet, or inherited.

Sparkle, embalmed in salt.

Drawers of silk pour
softly down your throat

indigoed by the cold,
eyes embroidered shut –

the heart echoes the deep, unraveling

sequins into the mirror water –
a face full of tears glows in the after-rain sun.

Восьминоги

I.
До стіни хмарочоса
приклеївся восьминіг.

Багряні щупальця
присмоктуються до вікон,
відкидаючи у квартиру блакитні тіні.

Піднімаю очі від книжки –
бачу, як він тікає.
Певно, туди, де потрібен у іншій дрімоті.

Чорнильна хмара за спиною пише оці слова.

II.
Наступного дня –
інший восьминіг на обрії.

Затуляє дзьобом сонце,
роздмухує сонячні візерунки
у мене на стінах.

Розмахую книжкою,
щоб тікав
але він однаково нависає

над моїм мозком, як морська істота,
приклеєна до корала.

Octopi

I.

An octopus clings
outside the skyscraper wall.

Purple tentacles stick
to the window, casting
blue shadows into the apartment.

I look up from my book
to see it scurry away.
Probably needed in another daydream.

Behind, a cloud of ink forms these words.

II.

The next day, another octopus appears
on the horizon.

A beak blots
out the sun, billowing
light patterns upon my walls.

I shoo it away
with the book I'm reading
but it stays perched

on my brain, like a sea creature clinging to coral.

III.
Однієї ночі
восьминіг пролазить під дверима.

Укриває лінолеум
візерунками слизу,
схожими на фрактали
з підручника.

запрошую його
до ліжка, під ковдру,
розділити мій сон.

Прокидаюся у синцях.

III.

One night, an octopus enters
under the door.

Slime patterns
the linoleum floor, echoing
fractals found in a science textbook.

I invite it into
my bed, under my duvet
to share my sleep.

I wake up bruised.

Самоспоглядання в невеликих просторах

Це було на початку самого початку, коли на морі жодної душі, нікого, крім пташок і сонячного світла. З дитинства я мріяв піти туди, до того місця, де все почалося і все скінчилося.

Жан Марі Гюстав Ле Клезіо

Omphaloskepsis in Small Spaces

It was in the beginning, at the very beginning, when there was nobody on the sea, nothing more than birds and sunlight. Since childhood, I had dreamed of going there, to this place where all began and all ended.

JMG Le Clézio

I.

Ця кімната порожня, на відміну від інших у різних моїх домівках. У всіх відгукується мій перший дім, відлунюючи від безладу, який назбирую, щоб відчувати наповненість. Аби чути, як на острові, з якого я родом, густо населеному і надто розвиненому.

Так, ніби меблі, книжки й безладдя можуть якось заповнити порожнечу. Ніби готелі, кібервежі й шосе можуть налагодити зв'язки зі світом – далеким, заокеанським.

I.

This room is bare unlike all the rooms of all my homes.

They have all echoed my first home bouncing off the clutter I collect in order to feel crowded. Just like that small overpopulated over-developed island I come from.

As if furniture and books and mess could somehow fill up emptiness. As if hotels and cyber-towers and highways could cement connections to the world, out there, beyond the sea.

II.

Кратер у центрі Маврикію – не найбільша його діра. Цей острів жадає всмоктати усе, що руйнується світом, – тільки так він зупинить самоспоглядання.

Досі натирає великий палець ноги. Досі палає. Скидає шкіру джунглів, коралів і небес – вивільняючи місце. Вона лущиться й пухириться на сонці, пітніє – аби лише стати просторішою.

II.

The crater at the centre of Mauritius is not its biggest hole. The island yearns to suck up all the detritus of the world just so it can stop navel-gazing.

And so keeps bumping its big toe. Keeps bursting. Sloughs its skin of rainforest, coral and sky to make space for more. It peels and blisters in the sun, sweating to be more.

III.

Але ця кімната порожня.

Гуляючи нею туди-сюди, дивлячись у натовп хмарочосів, що допитливо зазирають, силкуючись символізувати наш час, наче механічні тополі з поганого наукового фільму, я відчуваю лише, як хитається непохитний у своєму завзятті світ.

Крізь склопакети зазирають до мене обличчя пристрасті, дихають у передпокої, затуманюють вид із вікна. Сотні мерехтливих, блискучих очей вдивляються, вдивляються і – відблискують у порожнечі. Кричать у тумані сигнали автомобілів. Дзвонять будильники й сигналізації. Як гудки, що вертають до праці, пронизливий вереск гукає до магазину, де я наповнюся. Мушу відповісти.

III.

But this room is bare.

Walking up and down it, looking out at a crowd of skyscrapers peering in curiously like technological poplar trees from a bad science-fiction movie trying to symbolize our age, I can feel the fluttering world's urges press in. Faces of desire shove up to my double-glazed windows, breathing down my hallway, fog my view. Hundreds of shimmering, glistening eyes stare and stare– glare at the emptiness. Horns for fog and traffic sound loud. Alarms for waking up and danger ring. Like bells tolling workers back to toil, the shrill din calls me to shop, to fill up. I must answer.

IV.

Ця кімната порожня.

Я бігаю вгору-вниз білим гіпсокартоном стін, повз розверзті кути – у ніщо. Хапаю порожнечу й жбурляю її у пащі, що зяють за жалюзі, ніби соми, які прагнуть дістати корм із самого дна. Наливаю ніщо у горлянки, котрі вже просувають брязкучі язики крізь замкову щілину. Мовчки кричу, поки не вислизне тиша.

IV.

This room is bare.

I run up and down white frameless walls, past vast open corners and into nothing. I grab emptiness and hurl it into the beaks gaping through my blinds, like catfish trying to feed from the very bottom. I pour nothing down the throats that send tongues rattling through my keyhole. I shout silence until it slides across.

V.

Ця кімната порожня.

Вона тужить за рослинами, ароматом дерев і вологим мускусом одягу. Розростаюся і плетуся крізь і навколо, попри підморгування голодних радужок і базікання крил – аж на вулиці, у магазини, купувати пахощі, одяг, їжу, чай, каву, черевики, чайник, мобільку, книжки, мило та інше. Ще, ще, ще, щоб усе це принести додому.

Притискаюся до живого всевидючого скла – щойно нагодована, причепурена і напахчена, як теплична квітка, яку доїдають миготливі очі й мерехтливі посмішки.

V.

This room is bare.

It yearns for plants, the smell of trees and moist, musk-scented stuff.
I vine myself through and around, past the hunger-winking irises
and chattering wings– out, into the streets and shops to buy incense,
clothes, food, tea, coffee, shoes, a teapot, a cell-phone, books, soaps
and more. More, more, more is brought home.

I press myself against the watchful, beating panes of glass– newly fed,
adorned and scented like a hothouse flower, the flashing eyes and
twinkling teeth eat me up.

VI.

Але й досі ця кімната порожня.

Може, вона – море. Може, просто згадалося море. Килим рухається, достеменно мов море. І місто внизу звучить, ніби морські мушлі. Море поглинає острів, з якого я родом. Разом із усіма моїми набутками. Хвилі прощально махають зойкам біля моїх дверей. А потім з'являється простір. Нескінченний.

VI.

But still, this room is bare.

Maybe it is the sea. Maybe I am reminded of the sea. The carpets certainly move like it. And the city below echoes like its shells.

The sea swallows up that island I am from. Along with all those purchases I've made. Waves goodbye to the screams at my door. And then there is space. Infinite.

VII.

Я наповнююсь відчуттям дому, якого досі не мала. Я вдома. Може, він – це море. Може, я просто згадую море. Море, що поглинає. І з'являється місце для дому.

VII.

I fill myself up with a sense of home I've never had before. I am home. Maybe it is the sea. Maybe I remember the sea. The sea swallows. And then there is space for home.

VIII.

Я вдома. Свистом гукаю море. І ось він – простір.

VIII.

I am home. Whistling the sea. And then, space.

Незбагненність

Ось незбагненний океан –
він ковтає,
цілюючи.

Його рифи,
як сходи, ведуть до стрімких ущелин.
Можеш, сидючи на коралі,

бовтати ногами в безодні,

дозволити об'їдати собі щиколотки,
стежити за тінями в синьому тумані,

слухати чоловіка у морі, котрий кличе до себе, –

ти могла б пірнути в ці важкі холодні руки
потонути в нескінченній розповіді темних очей
напитися його солі,

залягти на дні його ліжка –

або – чекати на течію, яка тебе забере
вирве з його обіймів,
понесе далі й далі –
вигрібаючи, на глибині

Fathomless

There is a fathomless ocean
and it swallows
as it kisses.

In this sea, there are reefs with
edges that fall into steep holes.
You can sit on the coral

dangle your feet into the precipice

let your ankles be nibbled
watch the shades of blue blur,

listen to the man in the sea calling you to come to him –

and you could dive into his cold, hard arms
sink into the endless story of his dark eyes
drink in his salt,

lay down at the bottom of his bed –

or you could wait for a current to take you away,
pull you away from his embrace
pull you out further and further into the open –
floating out, in the deep

протягни до сонця руки,
набирай у волосся морської піни
може, почувеш спокій
подумаєш: відпустила

доки відчуєш, що не самотня, –
розмах і плескіт плавця,
блиск ласого до тебе рота
щось тягне за кучері, смикає за кінцівки

усе це нагадує йому про тебе, нагадує тобі

про берег того дня, коли будеш поглинутою,
про ніч, коли капітулюєш,
про часи,

коли припиниш ступати, припиниш пливти

arms spread out to the sun,
hair skimming the surface
you may feel peace
may think you have let go

until you sense you are not alone –
the swish and splash of a fin,
the glint of a mouth hungry for you
the tug on your locks, pull on your limbs

recalls you to him, reminds you

of the descent, the day you will be devoured,
of the night you will surrender, the one time
you will stop treading, stop swimming

and allow yourself to drown, to be, fathomless.

Коханий

Часом чоловік стає сном,
навіть стоячи просто перед тобою.

Його тіло
ніжне, блискуче, прекрасне

коли я кричу йому його ім'я – перетворюю камінь на воду,

вогось, повітря. Ми перевтілюємося.
Він кличе мене на ім'я,

якого я досі не знала.

Beloved

Sometimes, a man becomes a dream
even when standing right before you.

His body
softens, glistens, beautiful

as I cry his name into him, turning stone to water

to fire to air. We are transubstantiated.
He calls me by my name,

the one I never knew before.

РОЗМОВА (глузуйте як хочете)

Прошу, зроби пурпуровим вічно примхливого Уробороса,
що стискає кільцем у грудях мої земні насолоди.

Якщо він буде шляхетного кольору,
піднеси мене, тішачи вуха пурпуровою прозою,

крізь небеса –

наче парчевий короп, я пливтиму повз хмари восьминогів цепеліном ідей,
фрактали втраплятимуть до зігот почуттів, і я
розколюся до самого мозку –

висмоктуй мої кістки, тримаючи кінчиками пальців, схожими на вугрів,
гострішими, ніж вітражні вікна мого католицького дитинства,
безжально розбиті. Ми розлучені

і обвиті цим змієм. І я вже не що інше, як
шмат ромштексу, шмат

масної хрумкої розмови про кохання, що шкварчить
до другого прищестя. Затиснута
між куснів хліба, які звемо континентами, –

пливу морем

складної складності.
Веди цей човен повз
жалобні квіти, розплескані сонцем

у казані океану. «*Bubble bubble boil toil and trouble*»¹
колись він казав. Вулкани співають, а чайки плюють

CONVERSATION (cut up any which way you like)

Please, purpurate the pulchritude of the ever-pugnacious Ouroboros.
Omni-circling, squeezing tight all the earthly delight from my breast.

If it be the colour of nobility,
then dignify me with a passage of it, walking

mellifluous through the skies –

a zeppelin of ideas, like koi fish swimming past octopi clouds,
fractals fall within the zygotes of feelings and I
am left fractured to the split marrow –

suck my bones with your eel fingertips, sharper than
the stained-glass windows of my Catholic childhood
broken in more than two. We are separated

within the coil of the snake and I am nothing more than
a piece of rump steak, slithered in

the fat crisp talk of love, sizzled dry
'til kingdom come. Spiraled between
the wedged breads we call continents –

adrift on the sea

of complexed complexity.
Float the boat past
mourning flowers chucked by the light of the sun

into the ocean pot. 'Bubble bubble boil toil and trouble,'
he once said. Volcanoes sing and gulls spit

у ритмі мелодії Старого Моряка,

місяць сходить, викликаючи равликів з-під білого піску на пляжі словами
«*come and fuck, oh please by the light of the moon, on the edge of the sea*».

Морським ссавцем народжений, ним і залишишся,
поки смерть не розлучить нас.

Що стається з моїм хребтом, коли я розчиняюся
у тобі, аби марнувати час у пащі твого кита?
Пронизуй мене гарпуном, ну чого ж ти?

Пронизуй, як тоді олівцем, який сердито зламав ненароком одного
літнього дня, втупившись крізь шкільне вікно у довгу сіру стіну, думаючи,
де ж воно, вологе макове поле покірних ракоподібних. Тобі, хлопчині з
околиці, було вісім, і місто ховалось від тебе у хвилях самотності. А зараз
воно вже глибше Лемурії, й навіть капітанові Немо тебе не знайти.

Змахни цифру вісім, зробивши її вічною випадковістю криги наших
стосунків, що починаються ніде й закінчуються десь там, між зараз і
вічністю, як найкраща рок-балада вісімдесятих

викинута на лотосові береги

повернень екс-зірок на загадкові європейські комерційні телеканали.
Така доля нашого кохання?

Коли воно було лялечкою космічної неминучості,
ти зважливо шепотів вірші Набокова
«*Ми – гусені ангелів*» –

просто лялечкою, затемненим довгим вікном лімузина
що летить повз Лас Вегас, землю можливостей;

to the tune of the Ancient Mariner,

as the rising moon calls up the snails from beneath the white beach sands to
'come and fuck, oh please by the light of the moon, on the edge of the sea.'

Cetacean you were born and you will be
'til death do us part.

Where is the spine that snaps as I wriggle myself
into you and while away the hours within
the jaws of your whale? Harpoon me why don't you?

Just like the pencil you broke in frustration one summer's day peering out
the classroom window into long grey walls, wondering where the wet pop-
pied field of submissive crustaceans was. You were eight, suburban and the
city was covered in waves of loneliness then. Now, its sunken
deep past Lemuria and even Captain Nemo could never find you.

Skate the figure eight into perpetual eventuality on the ice of our relation-
ship, beginning nowhere and ending somewhere between here to eternity,
like some 1980's super power rock ballad

washed up on the lotus shores

of has-beens making come backs on European commercial TV channels of
obscurity. Is this the fate of our love?

Once a pupate in the cosmic realisation of destiny,
when you whispered siren-like Nabokov's poetry
"we are the caterpillars of angels" –

to be nothing more than a stretch limo's blacked-out window
zooming past the Las Vegas land of opportunity;

аби проїбати й програти твоє тіло, життя тощо?

Погляди Елвіса падають мертвим вінком
на серця ідеальних чоловіків,
яких ми любимо називати ісусами чи коханими.

І левіафан,
снування смороду вгору і вниз
у зав'язаній вузликом німоті вавилонських масштабів

так Ікар, відрізаний від небес

у курячому костюмі, герой пісні «*burn, baby burn,
disco inferno, to my surprise*».
Жодної тиші. Все більше балаканини, порожнього
метляння хвостом допоки ця товкотнеча захитує
тебе і мене в надувному човні.

Моя любове, це наша кораблетроща.

Невже ти не бачиш – кокосова пальма вже не тече райським соком?
І тепер ми сидимо, як Колумб, виглядаючи

край світу,

кінець, «*le petit mort*»
перепочинку від себе, від нас, тебе і мене –

Нам кажуть: «*Schluck it down*».

to fuck and gamble away your body, life, etcetera?

Elvis beliefs fall down dead like a ring of roses
across the hearts of all iconic men
we love to call Jesus or Baby.

And leviathan,
the stench swirls up and down in a
tongue-tied knot of Babylonian proportions

as, sectioned off from the heavens,

Icarus and his chicken suit 'burn, baby burn,
disco inferno, to my surprise'.
There is no silence. Only more chit-chat, wag
that tail 'til its rattle shakes you and me
on the raft.

We are wrecked my love.

Can't you see, the coconut tree has long yielded its sap of tropical
paradise? And now we sit, Columbus-like looking for

the edge of the world,

the end, 'le petit mort'
of respite from us and we, you and me—

"Schluck it down," they say.

Ковтайте пташок цілком і спалюйте пір'я
На барбекю. *«С'mon baby light my fire.
You we could not get much higher»*. Це ж похоронне багаття,
похоронне багаття десь там і ось тут, і твої слова:

«Знаєш, я дуже тебе люблю».

---

¹ Обіграно назву дитячого фільму. У вірші виділено курсивом рядки з віршів та популярних пісень. – Прим. пер.

Swallow birds whole and roast their feathers
on barbecue spits. *'C'mon baby light my fire.*
Boy we could not get much higher'. It's a pyre,
yeah a pyre out there, in here and you said:

“I have a lot of affection for you, you know.”

Метанаратив

Бог помер.

Ніцше

Був собі колись Бог.

Він був сиротою й ніколи не знав матері, тож ніколи й не згадував про неї. Насправді він чомусь на неї сердився. Бог ніколи не одружувався, не жив довго й щасливо. Не займався сексом, не кохався й не досягав оргазму з жодною особою жодної статі. Тому цей безшлюбний бог ставав сумнішим, іще сумнішим, і помер.

Meta-narrative

'God is dead'

- Nietzsche

Once upon a time there was a God.

He was an orphan and never knew his mother, therefore he never spoke of her. In fact he was cross with her for some unknown reason. God never got married and did not live happily ever after. He never had sex, made love or orgasmed with anyone of any gender. Therefore that celibate God became sad and sadder & died.
The End.

Літературно-художнє видання

Таня Габерланд
Вибрані вірші

Tania Haberland
Selected poems

(українською та англійською мовами)

Переклад з англійської:
Оксана Куценко

Керівниця проекту: Софія Челяк
Редактор: Олександр Стукало
Художнє оформлення: Михайло Москаль

Підписано до друку 09.09.2020 р. Формат 16 x 16 см
Папір офсетний. Гарнітура Constantia. Офс. друк.
Зам. 94. Наклад 1000 прим.

ГО «Форум видавців». вул. Шота Руставелі, 7, м. Львів, Україна, 79005
bookforum.ua

Друк: фізична особа-підприємець Литвин Ярослав Ігорович
Виписка з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців
та громадських формувань від 16.02.2018 р.